

Două viziuni esențiale

Sâmbătă, 11 August 2012 - Gili Cârstea

Mișcarea adventă s-a născut în leagănul a două viziuni esențiale, și dacă se va maturiza vreodată așa încât să devină Femeia glorioasă învăluită în soare (Apoc 12:1), va trebui neapărat să ia în serios mesajul acelor două comunicări vitale care i-au permis apariția și i-au trasat destinul glorios.

Ambele viziuni au fost transmise imediat după dezamăgire, comunicate printr-un mesager suficient de tânăr (Ellen Harmon avea doar 18 ani) ca să nu amestece interpretările personale cu mesajul comunicat, și publicate în revista dragă mileriților, *Day Star*.

Prima viziune - „călătoria poporului advent către cetatea sfântă” (EW 14) - este o scurtă și foarte concentrată descriere a drumului parcurs de așteptătorii lui Hristos, începând cu dezamăgirea din 1844 și terminând cu sosirea în Canaanul ceresc.

Ea a înflăcărat speranțele fiecărei generații de adventiști, oameni dispuși să aleagă cărarea îngustă ridicată un pic deasupra lumii și care ducea fără niciun dubiu acolo unde știau că sunt așteptați de iubitul lor Mântuitor.

Viziunea a fost îmbrățișată cu dragoste, expusă și disecată cu seriozitate, recunoscută ca fiind o autentică descoperire a Spiritului Profeției, și transmisă generațiilor următoare ca un vital punct de reper pe harta genealogică a mișcării. Și continuă să fie așa până astăzi.

A doua - „viziunea celor două tronuri” (EW 54) - descoperă o uimitoare răsturnare de situație, un eveniment dramatic prin care poporul va fi împiedicat să-și continue călătoria spre cetatea sfântă pentru mulți, foarte mulți ani. Ea spune că Hristos și Tatăl au părăsit tronul din Sfânta, de pe care oferiseră iertare și îndreptățire timp de 18 secole, și au trecut în a doua încăpere a Sanctuarului, pentru o altă lucrare necesară poporului advent, și anume Nunta. Un grup destul de mic au primit lumina despre această schimbare și l-au urmat pe Hristos spre tronul din Sfânta Sfintelor.

Observând că majoritatea adoratorilor plecați în fața tronului din Sfânta nu au remarcat plecarea lui Isus, Satana s-a așezat pe tronul părăsit, preluând lucrarea lui Hristos, dându-se drept Hristos. Ei strigau plini de speranță „Tată, dă-ne duhul Tău!” iar Satana deghizat în Hristos sufla asupra lor influența lui nesfântă, dându-le multă putere și lumină.

Dar s-a întâmplat ceva și mai înfricoșător decât amăgirea aceasta globală, în care oamenii credeau că se închină adevăratului Hristos. Curând, unul câte unul dintre cei care Îl urmaseră pe Hristos părăseau locul din Sfânta Sfintelor și se întorceau la tronul din Sfânta, iar viziunea spune că „imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Viziunea aceasta a fost îngropată total sub gunoiul erorilor. Nu i s-a dat atenția cuvenită, nu s-a înțeles locul și rolul ei în descoperirea divină și, mai grav, a fost ciuntită chiar de partea ei esențială,* care avea de-a face cu situația noastră actuală, cu singurul motiv autentic pentru care Ploaia nu cade, oricât de mult și insistent ne-am rugat în ultima sută de ani.

Nenorocirea este că prima viziune este total invalidată de a doua. Poporul advent nu poate ajunge în cetatea sfântă deoarece s-a întors în Sfânta, și nu știe că se pleacă în fața unui tron părăsit de Hristos, ocupat de Baal, de la care cere și așteaptă „duhul”; iar Baal suflă peste ei influența lui demonică, înconjurat de păsările necurate și urâte care se dau drept „slujitori ai neprihănilor” (2 Cor 11:15). Ei nu se tem să proclame cu putere „îndreptățirea” și „neprihănirea prin credință,” deoarece sunt singurii care știu că Hristos a părăsit această lucrare, că a venit timpul pentru a doua, aceea din Sfânta Sfintelor, când Sanctuarul trebuie curățit, restaurat, justificat, adus la starea lui inițială.

Iar ceea ce aduce Sanctuarul la starea lui inițială este Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman, lucrarea de la sfârșitul anului, numită Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Astfel deci, făgăduința din prima viziune este anulată de gestul nebunesc anunțat de a doua. Călătoria a fost stopată, deoarece poporul nostru s-a întors - „unul câte unul” - la faza lucrării pe care Hristos a părăsit-o în 1844. Acesta este impasul laodicean din care biserica trebuie să scape. Este chiar controversa de la Cortul Întâlnirii, bătălia de la Har-Megghidon, o finală confruntare între Hristos și Baal.

Cu aceste două viziuni se întâmplă la fel ca și cu tensiunea nerezolvată încă dintre cele două ipostaze descrise în Apocalipsa 1:20 și Apocalipsa 3:14-18, când situația disperată descrisă în a doua anulează marea făgăduință a celei dintâi.

Viziunea din Apocalipsa 1:20 așează corect temeliele pentru legitimitatea corpului pastoral din toate perioadele bisericii lui Hristos. Stelele acelea pe care Hristos le ține în palma Sa, ni se spune, sunt „îngerii” celor șapte biserici, adică reprezentanții, conducătorii lor. Spre deosebire de „sfeșnice,” care reprezintă bisericile din mijlocul cărora vorbea „Cel dintâi și Cel de pe urmă.”

El spune că viziunea aceasta trebuie scrisă și trimisă „celor șapte biserici”; dar mesajul este pentru și despre „îngerii” acestor biserici.

De aici decurge tragedia tuturor celor șapte biserici, dar în special a bisericii Laodicea.

Îngerul ei pretinde autoritate pe temelia declarației din 1:20, dar se opune vehement evaluării stării lui din 3:14-18. Nu recunoaște nici măcar că despre el este vorba în solia Martorului Credincios, încercând tot felul de tertipuri infantile spre a scăpa de responsabilitatea teribilă care apasă pe umerii lui. Raționamentul lui pare justificat: „Este imposibil ca îngerul bisericii lui Hristos, steaua din mâna Sa, să fie „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” și nici măcar să nu știe că este așa.”

Exact această atitudine ține încă biserica Laodicea în starea ei de încropeală latentă, din care nu a reușit să o scoată niciun proiect strategic în acest ultim secol.

Dar dacă Martorul Credincios are dreptate, dacă „îngerul” bisericii Laodicea este descris corect în viziune, atunci se explică de ce nu vede că poporul nostru s-a întors la picioarele tronului din Sfânta, confundându-l pe Baal cu Hristos și cerând de la el „duhul,” acea influență nesfântă care spulberă lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor de dragul îndreptării prin credință.

Aceasta este situația actuală, pe care Pavel o numea „o lucrare de rătăcire” însoțită de „toate amăgirile nelegiurii” astfel ca Baal deghizat în Hristos și așezat „în templul lui Dumnezeu” să primească închinarea poporului lui Dumnezeu (2 Tes 2:4-12).

Iar Ellen G. White spunea, privind realitatea prezentă: „Tremur pentru poporul nostru” (SPTB 02, 53).

- - - - -

* Această viziune a fost inițial publicată în *Day Star*. A apărut integral în prima ediție a cărții *Experiențe și viziuni* (Early Writings), dar la următoarele ediții ultima frază a fost eliminată, fără vreo explicație, după câte știu în acest moment. Singura explicație rămâne aceea că editorii au fost teribil de speriați că fapta nebunească descrisă acolo s-ar putea întâmpla în realitate, sperând că ferind-o de ochii poporului va putea fi evitată cumva. Au sperat degeaba...

Iată un [link](#) în care viziunea este redată complet.